

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

6. Prælatus non nobilitatem sed bonitatem debet attendere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

*Quòd prælatus præponendo vnum alteri, non
carnis nobilitatem debet attendere,
sed bonitatem.*

CAPVT VI.

*Cap. 2. pa-
rùm ante
med.*

Qui congregationi præest nobilitatem ani-
mi nobilitati carnis præponere debet. Vi-
de B. Benedictus in regula sua: Non præpona-
tur ingenuus ei qui conuertitur ex seruitio: nisi
alia rationabilis causa existat. Cuius contrari-
um multum nocuit aliquibus monasteriis. Præ-
lati enim qui fratres illos præponere debebant,
qui sapientia & vitæ merito præcallebant, illos
præposuerunt, qui generis nobilitatem habue-
runt, corpore quidē nobiles, meliori verò parte
sui ignobiles: illos verò contempserunt, qui ex
humili ad nobilitatem surrexerunt. Illis hono-
rem dederunt, qui de nobilitate in ignobilitate
cecidierunt. Ipsi propter genus honorauerunt
degenerantes: & despexerunt, genus proprium
nobilitantes. Ipsi prætulerunt ignauiam defici-
entium, probitati proficiētium. Ipsi propter no-
bilitatem illos extulerunt, qui ipsi nobilitati de-
decus fecerunt: illos verò depresserunt, qui ge-
neris sui gloria fuerunt. Ipsi nobilitatem illam
contempserunt, quæ filios Dei & Christi cohe-
redes facit: illi verò nobilitati detulerunt, quæ
est etiam in his qui turpitudini vitiorum serui-
unt. Malus enim tot dominorū seruus est, quot
vitiorum: vt dicit Aug. Sapiens: Is liber existi-
mandus est, qui nulli turpitudini seruit. Prælati
illos honorauerunt, qui de aliena probitate tu-
mebant: illos verò despexerunt, qui propria
virtute

*Li. 4. de ci-
uit. Dei, ca.
3. circa fi-
nem.*

*Epist. 93. pa-
rùm à fine
ad inuit.*

virtute pollebant. Sapiēs: Nemo in gloriam no- *Seneca ep.*
 stram vixit: nec quod ante nos fuit, nostrum est. *44. post*
 Animus nobilem facit. Ipsi seruos diaboli repu- *medium.*
 tauerunt nobiles: filios verò Dei, ignobiles; cùm
 contrarium iudicet Deus: Quicumque honorifi- *1. Reg. 2.*
 cauerit me, glorificabo eum: qui autem con-
 temnunt me, erunt ignobiles. De seruis diaboli
 dicitur: Vidi seruos in equis, & principes ambu- *Eccl. 10.*
 lantes quasi seruos super terram. Bernardus. An
 non seruus, cui dominatur iniquitas? nisi tu for-
 tē indignius iudices, hominem tibi, quàm viti-
 um dominari. Ipsi illud, quod Deus abomina-
 tur, id est, altitudinem terrenam dilexerunt: &
 eam sanctitati prætulērunt. Quod altū est apud *Luc. 16.*
 homines, abominatio est apud Deum. Cum ter-
 rena altitudo Deo sit abominabilis, qui mona-
 steria per terrenam altitudinem Deo credunt
 placere, abominaciones Ægyptiorum Deo suo
 volunt immolare. Ruinam etiam monasterio-
 rum suorum videntur quærere, cùm scriptum
 sit: Qui altam facit domum suam, quærīt rui- *Pro. 17.*
 nam. Cùm minister Dei Deum debeat imitari,
 secundum illud: Qui mihi ministrat, me sequa- *Ioan. 12.*
 tur: Deus verò ignobilia & cōtemptibilia mun-
 di elegit, vt non gloriētur omnis caro: non de-
 bet prælatus nobiles cæteris præferre, si sint
 sine sapientia & sanctitate. Si enim qui dicit se
 in Christo manere, debet sicut ille ambulauit, & *2. Cor. 1.*
 ipse ambulare: quanto magis necesse est, vt præ- *1. Ioan. 2.*
 latus sicut Christus ambulet, qui in monaste-
 rio locum Christi tenet? Nobilitas generis &
 potentia secularis, instrumenta possunt esse bo-
 ni & mali. Si autem sapientia & bonitas adsint,
 vten-

Iob. 4.

utentur illis in bonum : si verò stultitia adfit & malitia, utentur illis in malum. Non sunt ergo nobilitas generis, & potentia secularis, sufficiens ratio, quare vnus alteri præponatur in monasterio. Diabolus est magnæ potestatis, secundum illud: Non est potestas super terram, quæ comparetur ei. Creatione etiam est valde nobilis, & etiam valde magnæ scientiæ: tamen hæc noxia sunt, cum deficiat bonitas, qua eis bene utatur. Et notandum, quod bonorum temporalium defensio, videtur fuisse occasio, quod in monasterio nobiles aliis præferuntur. Decepti tamen in hoc fuerunt prælati. Plus enim nocent nobiles mali & fatui, monasteriorum bonis fatuè expendendo: quàm profint ea defendendo. Plus etiam grauant monasteria carnales eorum amici, quàm facerent inimici. Amici eorum sunt vt murilegi, qui caseos à muribus defendunt: tamen si facultatem habeant, eos plus quàm mures consumunt. Nobilitas generis & possessio parui valoris, onerata magnis expensis: ita vt ad eius expensas non sufficiant magni comitatus vel Episcopatus: imò magnis debitis comites & Episcopi obligantur, vt quod nobilitas requirit impleatur. Dominus ex humili statu assumere voluit primos reges populi sui, vt ipsi humiles essent. Saulem assumpsit post abinas, David post oues. Non sunt nobiles, propter suam nobilitatem, in monasteriis cæteris præferendi & præponendi. Nobilitas generis si honorata fuerit, & discretio & bonitas defuerint, humilitatem & obedientiam monasterio expellit, & correctioni malorum se opponit: sic

hodie multos prælatos facere experientia docuit. Vnde & si nobiles aliquando sint vtilis, bona temporalia defendendo; tamen si fatui sunt & mali, magis sunt noxij, bona spiritualia dissipando.

Quòd prælatus magnam curam debet habere de conuentu.

CAPVT VII.

Qui congregationi præest, multam curam de conuentu debet habere. Valde reprehensibilis est, si cōuentui, iuxta facultatem monasterij, necessaria non ministrentur; cū conuentus pondus diei & æstus sustineat: Qui auferit in sudore panem, quasi qui occidit proximum suum. Conuentus est vt iumentum, cui dominus infidet. Saluator enim manet in communitate. Bernardus. Amator communitatis & commendator, quomodo communitatem defereret? Idem. Non amat veritas angulos: nec ei diuersoria placent: in medio stat. Communi vita, communibus studiis delectatur. Inhumanum est, vt iumento necessarium pabulum subtrahatur, cui onus imponitur, & flagellum virgæ adhibetur. Valde reprehensibile est, quòd filiis Belial, qui iugum fregerunt, vincula rupe- runt, & dominum proiecerunt, superflua ministrentur: sustinentibus verò dominum, & ei obsequentibus necessaria subtrahantur. Non decet hoc regem gloriæ: nec fidelem seruum reputat, qui familiæ eius cibum, & alia necessaria non ministrat in tempore. Non est secundum legem Dei, quòd os boui trituranti infrenetur:

Eccl. 34.

Serm. 4. in Epiphan. Domini, parum ante mediū. Serm. 6. ascens. Domini à meo.

V quod